Мал. А. ВАСИЛЕНКА

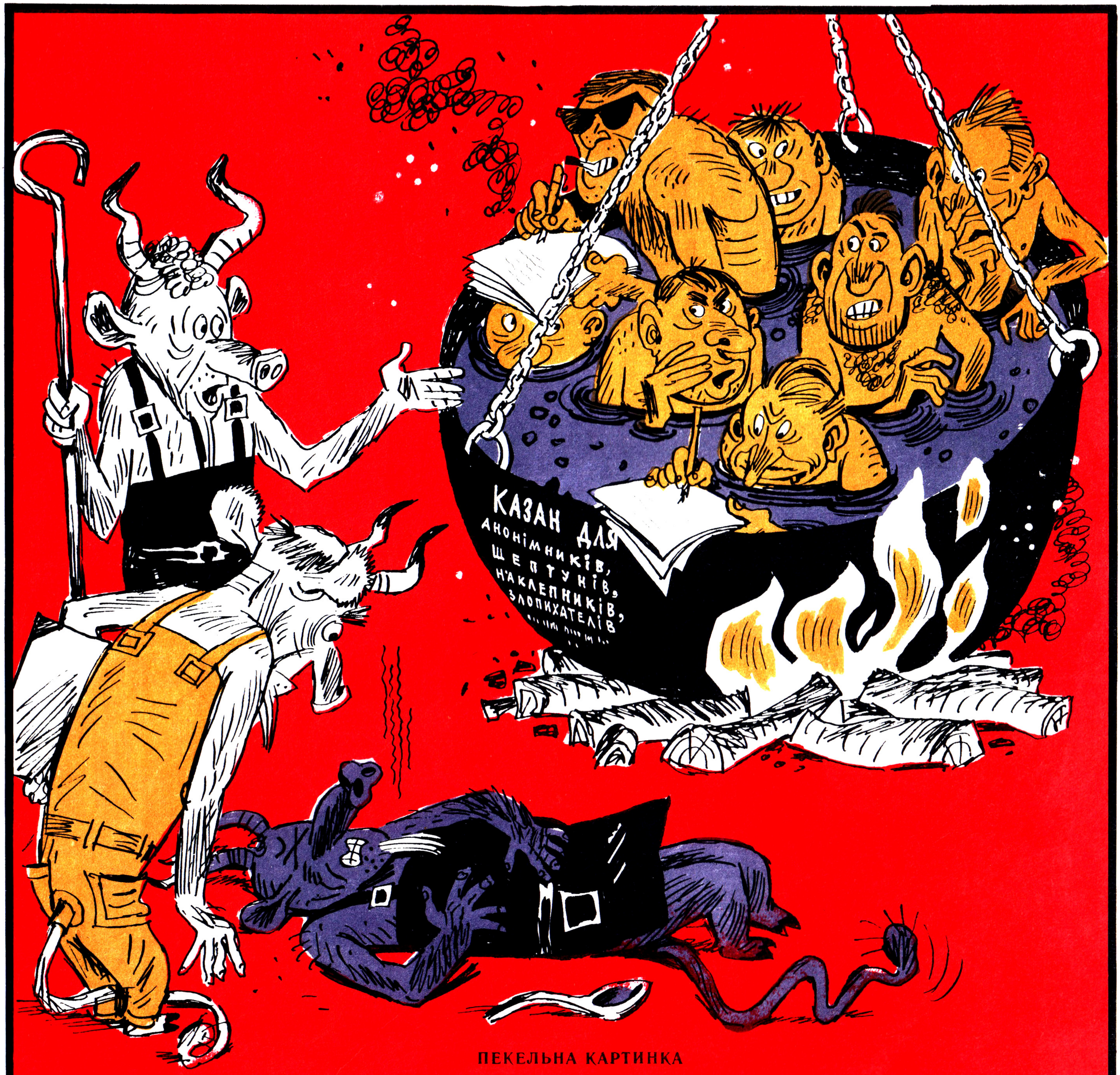

ПЕКЕЛЬНА КАРТИНКА

— Що це з ним?
— Та сьорбнув ложку навару з цього казана й отруївся...

перець

№ 13 (576). РІК ВИДАННЯ XXVI

Ціна 10 коп.

КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1966

Здоровенькі були!

Лист товаришеві ПІДЛУБНОМУ Олександру Никифоровичу — голові виконкому Широківської райради депутатів трудящих Дніпропетровської області.

Вельмишановний Олександре Никифоровичу!

Якби мене спитали, що таке байдужість, то я, не заглядаючи в довідники, коротко відповів би так: це рідна сестриця бюрократизму. І повірте мені, що не за горами той час, коли цей людський порок ми будемо молотити в чотири ціпи з такою ж нещадністю і серцем, як молотили й молотимо нині бюрократизм. Але, щоб не було ніяких кривотлумачень, одразу зроблю застереження: я маю на увазі не байдужість, скажімо, котрогось Івана Івановича чи Петра Петровича до риболовлі або до вареників з вишнями. Маю на увазі **СЛУЖБО-ГРОМАДСЬКУ БАЙДУЖІСТЬ**, яка дуже часто грубо й безпардонно псує нам настрій, ображає і зневажає нас, стає нам поперек дороги.

Хочете знати, що це таке конкретно, на ділі? Дозвольте, я проілюструю кількома прикладами. Якщо у вашу хату, вельмишановний Олександре Никифоровичу, чорногузові заманулося принести малюсенького Ванька чи Наталочку, а може, одразу і Ванька і Наталочку, таке теж з ним трапляється, то спробуйте у якійсь аптеці купити для них пару сосочок-пустушок. Спробуйте, спробуйте! Та, щоб не стоптували даремно чобіт, одразу скажу — вам легше буде знайти на Дніпропетровщині двокілограмовий самородок золота, аніж дві сосочки.

Іван Іванович, котрий поставлений біля керма тієї галузі промисловості, що має виробляти соски, просто не цікавиться, скільки виробляється цих «складних агрегатів» і який на них попит. Він «тьомний» у цьому питанні, як петрівчана ніч. Але найбільше лихо в тому, що він байдужий, мов тумба. Йому ніяк не втлумачиш, що несвідомі малюки часом мають погану звичку криком кричати, коли їм не заткнеш ротика цією нехитрою штукенцією. До нього не доходять ні постанови, ні вказівки, ні скарги. Навпаки, сам починає кричати і скаржитись, коли його вдарять за байдужість:

— Бра-атці! За що ж страждаю? Подумаєш — соска! Теж проблема!

Вночі всі коти здаються сірими. Байдужим Іванам Івановичам чи Петрам Петровичам все здається дрібницями. Немає на пляжі кіосків з прохолодними напоями — «Подумаєш — проблема! Можна й з річки напитися!» Немає в продажу зубочисток, відповідь та сама: «Подумаєш — зубочистка!»

Недавно я спитав одного такого діяча:

— Дозвольте поінтересуватись: чим ви в зубах колупаєтесь, пообідавши чи повечерявши? Невже чоботом?

А коли додав, що збираюся писати про це, — байдужий діяч ще й розсердився:

— Вам що — робить більше нічого? Подумаєш — через онучу здіймать бучу!

А ось ще один приклад. Жителі села Борового, Фастівського району, Київської області, — а в Боровій 3.500 дворів, — весь час вносили платню за електроенергію у місцеву ощадкасу. Зручно було й добре. Потім якийсь байдужий Петро Петрович взяв і «поламав» цей порядок. Тепер мешканці Борової мусять їздити 12 разів на рік аж у Фастів. Часом за електроенергію доводиться платити 20 копійок, а квиток до Фастова й назад коштує 40 копійок... А коли ще врахувати, що ця поїздка забирає у платника цілий робочий день, а коли ще зважити, що їздити мусять сотні людей, та ще в робочий час, то не важко навіть без олівця підрахувати, скільки коштує ця безглузда витівка! І та дивовижна байдужість, з якою у Фастівському райвиконкомі спостерігають за цим безглуздям, так би мовити, в дії.

І ще один приклад дозвольте, вельмишановний Олександре Никифоровичу, виставити на кон. Це вже з вашої, межівської дійсності. Усі ми знаємо, що проблема води у наших степових краях — це таки споконвічна проблема. Це не зубочистка і не гумова дитяча соска. Але там, де енергійно беруться за розв'язання проблеми водопостачання, — завжди є добра питна вода.

Не сиділи без води й мешканці населених пунктів, що на території Зеленобалківської сільради. Там уже цілий рік її не вистачає. Не вистачає навіть для того, щоб підмочити авторитет голови сільради товариша Орленка і голови колгоспу Івана Даниловича Чорновола. Чому не вистачає? Причина проста. Старі колодязі позавалювалися, а про ремонт чи про будівництво нових сільське керівництво й гадки не має. Воно собі байдуже поглядає, як жителі села Очеретяна Балка беруть воду аж у сусідній Миколаївській області. Жителі села Шведове возять воду бочками з колодязів села Широка Долина, Червоненської сільради. Мешканці с. Курганка бігають по воду до криниці, яка аж за два кілометри від села. Доки донесеш влітку, то ще по дорозі всю вип'єш, а потім коромисло на плечі, відра в руки і гайда назад по воду.

Скільки вже разів говорили товаришам Орленкові з Чорноволом, що пора про колодязі подбати, вже двічі районна газета критикувала їх за камінну байдужість, уже сільська художня самодіяльність спеціально для них оту пісеньку розучила, в якій переконливо доводиться, що «без води і ні туди і ні сюди». Думали художніми засобами вплинути на них — як батогом по воді! Ані з місця, анічичирк.

— По-о-думаєш, вода! Теж мені проблема...

Да, страшна штука байдужість! Нею, очевидно, скоро дітей лякатимуть, як лякають тепер бабою-ягою.

Я далекий від думки, вельмишановний Олександре Никифоровичу, що це страховидло і вас вже осідлало. Що ви, що ви — ні. Просто ви, очевидячки, давно на території Зеленобалківської сільради не були і якраз тих номерів райгазети не читали, де про товаришів Орленка та Чорновола писали.

Я навіть впевнений, що питання про воду гостро стане на порядку денному найближчого засідання виконкому райради. Стане і повернеться найгострішим кутом до байдужості зеленобалківських керівників. З цією надією і пишу вам.

А взагалі: треба нам, мабуть, зібратися та викопати ще один колодязь. Глибокий, глибокий... Викопати, втопити у ньому к чортовій матері оту потвору, що зветься байдужістю, і знову засипати. Навік-віки! Але це вже я так — замість моралі.

Як і завжди — від усього серця!

Од вашого ПЕРЦЯ.

ВАЖКА ПРОБЛЕМА

— Чи його осушувати, як болото, чи його зарибнювати, як ставок?

Мал. В. ГЛИВЕНКА

(РЕПОРТАЖ)

Я чув про успіхи дніпропетровських овочівників, я знав, що в радгоспах Дніпропетровщини вирощують рекордні врожаї городини. І все ж не втримався від подиву. Ділянка рясніла огірками такої казкової величини, що кортіло помацати їх: чи справжні вони! І ще з'являлось непоборне бажання — негайно ж схрумкати такий огірочок навіть без солі.

Але я вчасно втримався від такого нескромного пориву. Уявляєте, що було б, якби всі гості радгоспу «Нижньодніпровський» (а сюди їдуть з усіх усюд по досвід) почали хрумкати огірки?

— Готуєтесь до виставки передового досвіду? — запитав я директора радгоспу т. Сергієнка.

— Що ви,— посміхнувся він,— все це завтра ж їстимуть дніпропетровці.

...У ресторані «Асторія» між офіціанткою і мною точився неквапливий діалог.

В о н а: — Шніцель січений, біфштекс натуральний, курчата «табака»?

Я: — Салат з огірків!

В о н а.— Мозки фрі, битки по-селянськи, котлета по-дніпропетровськи?

Я: — Салат з огірків!

В о н а: — Огірків немає!

Я: — А салат з свіжої капусти?

В о н а: — З капусти можна, але з морської!

Я: — Тоді хоча б цибулі...

Офіціантка дивилася на мене так, ніби я замовляв суп з черепахи або, принаймні, трепанги під майонезом...

Я хотів свіжих огірків і подався до магазину «Овочі-фрукти».

— Що то значить екзотика,— сказав я продавцеві, киваючи на зморщені жовтяки.— Мабуть, аж з тропіків привезли?

— З яких там тропіків! — махнув рукою продавець.— Огірки це з Нижньодніпровського радгоспу...

Дивну метаморфозу з огірком взявся прокоментувати директор Дніпропетровського тресту овочево-молочних радгоспів т. Кобринський.

— Знаєте, як у тій старій бувальщині: пекла баба свіжий хліб, а діти все їли черствий. Бо баба казала: як же я їм свіжого дам, ще ж старий не доїли... Так і з городиною. Є наказ Міністерства торгівлі УРСР, що забороняє списувати зіпсовані овочі. Хоч лусни, а все продай. Ось і продають у магазинах такі жовтяки. А свіжі в цей час в'януть...

* * *

...У радгоспі «Маївка» готували городянам сюрприз. Поспіли перші овочі, і збирали їх обережно, щоб не зіпсувати. «От радощів буде,— уявляли,— як зустрінуть дніпропетровці перший щавель, першу цибулю». Грузовик буксував у весняних калюжах. Його підштовхували плечима, його тягли трактором. Нарешті о дев'ятій ранку він зупинився біля бази Амур-Нижньодніпровського райхарчоторгу.

— Овочі? Так рано? — здивувались тут. І відіслали машину до магазину.

— Що ви, так багато? — злякалися в магазині і переадресували грузовик на... базу.

На базі дали адресу іншого магазину. А там назвали адресу... бази...

Пізно ввечері у чергового облвиконкому задзвонив телефон.

— Здрастуйте, це вас турбує водій з радгоспу «Маївка»,— пролунало в трубці,— вам, випадково, свіжі овочі не потрібні? То я тут з машиною...

— Свіжі? — здивувався черговий.

— Та, може, вже й не зовсім,— відповів водій...

— ...Так, подібну історію ми чули, — погодились в управлінні місцевими торгами. — Ми вважаємо, що це прикре непорозуміння. Так би мовити, неприємний епізод...

— Епізод?! Це наші будні! — переконливо свідчать працівники автоколони 21-91, що обслуговує магазини «Міськплодоовочеторгу»...

* * *

Машина різко гальмує біля овочевого магазину. З кабіни вистрибує водій.

— Ху, здається, встиг, — зітхає він, — витираючи лоба.

— Ні, запізнився, лебедику,— спокійно зауважує завмаг, зиркаючи на годинника.

— Киньте жарти,— каже водій,— зараз без трьох.

— Три хвилини на десяту.

— Ні, без трьох дев'ять!

— На три хвилини запізнився!

Зупиняють перехожого:

— Котра година?

— Чотири на десяту...

У завмага годинник точніший.

— Так що, на чотири проценти знижка?

— Шукайте дурнів,— каже водій. І за хвилину машина зникає за поворотом...

Це не інтермедія з репертуару коміків-аматорів. Ця сценка з життя — ілюстрація до свіжого, травневого наказу Міністерства торгівлі УРСР № 206. За цим наказом овочі, що прибули з радгоспу після 9-ої години ранку, приймають у магазинах зі знижкою на 4 проценти від встановленої ціни.

Звичайно, наказ в основі своїй правильний. Він — за те, щоб вранці на прилавок потрапляли свіжі овочі. А якщо в радгоспі зібрали городину, скажімо, о пів на п'яту вечора? І хочуть її дати прямо з поля споживачеві? Невже овочівників треба карати за оперативність?

І ще одного пункту бракує наказові. Після п'ятої-шостої вечора в місті можна купити хліб і ковбасу, горілку і консерви. Але жодної цибулини! Овочеві крамниці в цей час чомусь зачинені!

* * *

— Так,— погоджується начальник обласного управління торгівлі т. Куделя,— це справа нелегка. Овочів стільки зараз вирощують, просто не знаєш, що з ними робити.

— Торгувати! — підказую я, дивуючись власній кмітливості.

Я вийшов з Управління торгівлі і почимчикував на базар. Свіжа апетитна городина. Її господарі хвацько вихваляють товар. Поливають водичкою, затуляють од сонця, щоб, не дай бог, не зів'яла.

— Скільки за цей огірок?

— Десять копійок.

— Ви що? В магазині двадцять — кіло!

— Беріть у магазині,— сміються вам у вічі.

Ю. ПРОКОПЕНКО,
спец. кор. Перця.

Дніпропетровська область.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— А казали, що всесвіт безмежний!...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ви мені в чайник перцю насипали?

— Ні, тільки солі.

Зберігся

— СКАЖІТЬ, будь ласка, де тут сидить Ваня Гуркало? — долетів до мене густий бас із-за дверей.

— Пробачте. Може, Іван Федорович?

— Ха! Кому Іван Федорович, а кому й просто Ваня, — знову прогримів густий бас.

Оскільки «Ваня Гуркало» це я, розмова за дверима надто вже заінтригувала мене. Але не встиг я навіть подумати, хто в такій формі міг цікавитись мною, як двері відчинилися, і на порозі виріс кремезний незнайомець.

— Ану, де тут той Ваня? — прогримів, зупинившись посеред кімнати. — Ти? Ну, ні. Хіба оцей здоровило — Ваня? Ха! Уяви, зустрів би я тебе на вулиці, тільки так, щоб ти мене не бачив, думаєш, впізнав би? Нізащо в світі! Та від того Вані, що я знав, власне, нічого й не залишилося. От тобі й Ваня. Ха-ха! Чудасія! І як ти так умудрився змінитися?..

Я дивився на незнайомця, безглуздо кліпав очима, але ніяк не міг збагнути, хто до мене вдерся і чого він хоче. Родич? Щось я таких досі не зустрічав. Значить, хтось із товаришів дитинства. А хто? Петя Заноза? Ніяких ознак, що це він. Вася Корч? Той був чорний, як смола. А в цього яке волосся? Хто його знає, з-під шапки не видно, а він її чомусь не знімає. Коля Сириця? Теж ні. Ет, чорт з ним. Буду вдавати, що впізнав, а там, по ходу дії, все стане на свої місця.

— А ви... Е-е-е, а ти, брат, яким був, таким і залишився, — почав я, заїкаючись.

— Уяви, мені це всі говорять, — засміявся незнайомець, показуючи два ряди зубів, білих, як фарфор, і рівних, як патрони в обоймі. — Он з дружиною вже два десятки років живемо, а вона мені все молодістю докоряє. «За тобою, каже, треба пильно стежити, бо ще, чого доброго, де в гречку вскочиш».

«У кого з хлопців були такі білі і рівні зуби? — мучила мене думка. — Згадати б, і все в порядку. Ні, таких зубів не було ні в кого».

— Та ти що на зуби мої дивишся? — перехопив мій погляд незнайомець. — Не дивуйся. При сучасному рівні техніки чудес не буває. Поміняв. Це пластмасові. Добрячі зуби. Ось уже десятий рік служать. А то був дожився, що люди м'ясо їдять, кісточки гризуть, а я манкою давлюся. Так, кажеш, яким був, таким і залишився? Уміти треба зберегтися! А ти подався. Їй-богу, пройшов би повз тебе і не поздоровкався б.

— Між іншим, ти так і зробив. Зайшов і не привітався, — дипломатично кинув я докір, сподіваючись, що гість відрекомендується.

— Справді? — здивувався незнайомець. — Уяви, від хвилювання. Це ж ми так давно не бачились. А тут зайшов і остовпів. Думав, побачу перед собою отого тоненького, отого веснянкуватого Ваню, а тут раптом якась чужа людина. Ну, хіба це ти? Ха-ха! Воно документально, звичайно, ти. А очам не віриться. Хворів, може, чи так здав? Ну, здоров, друже!

Тут гість згріб з голови шапку, і я побачив перед собою опуклу, як більярдна куля, лисину. Моя надія лопнула. Спробуй тепер впізнати людину по волоссю, коли вона така голомоза.

— О, ти, бачу, на чуприну мою втупився. Ха-ха! А чуприна моя — тю-тю! Зникла. Давненько вже. І, знаєш, так навіть зручніше. Ні тобі в голярні у черзі не товктися, ні гребінця не носити та в дзеркало не видивлятися. І головне, гігієнічно. А у тебе он геть посивіла голова. Погана це ознака, сивина. Коли хочеш знати, сивина — вивіска старості. А я без тої вивіски ходжу. Правду ти кажеш, зберігся я гарно. Ге-е, та в тебе й животик?!

— А де ж ти його подінеш? — ніяковію перед гостем. — Фізкультурою займаюсь, зарядку кожного ранку роблю.

— Дурне діло! Теорія! — вигукнув гість. — Є інший вихід. Спробуй ось, — взяв він мою руку і притиснув її до свого живота.

— Що там, фанера? — отетерів я.

— Ха! Фанера! І скажеш таке, — загримів сміхом мій гість. — Стільки років у великому місті, а від життя, бачу, відстав ти. Це спеціальний пояс. Як ото в жінок. Підтягнеш, позастібаєш петлі на всі гудзики — і живіт як корова язиком злизала! А цікаво, кого-небудь із наших старих друзів зустрічав?

— Не зустрічав, — буркнув я, лаючи себе в душі, що й досі не впізнав пришельця.

— Уяви, я теж нікого не зустрічав. Навіть не чув, де хто тепер. Про тебе тільки й знав. А тут ще й випала нагода приїхать до вашого міста. Відвідаю, зустрінусь, дав я собі слово. Тільки добре, що докумекався прямо до тебе на роботу добитися. А то на вулиці дулю б ти мені сунув під самий ніс, не впізнав би, за чужого прийняв би.

«Хто? — гупало в голові. — Хто цей лисий чолов'яга з вставними пластмасовими зубами, з туго затягнутим у пояс животом, з сіткою зморщок на одутлому обличчі?»

— Все ж цікаво, — не замовкав гість. — Виходить, дружина моя права, коли каже, що я не міняюсь. І діти мої уже дорослі, а кажуть, що я все однаковий. Ось і ти підмітив те саме. Значить, яким був, таким і залишився? Радію і горджусь! А ти, не в обиду скажу, подався. Розумієш, зовсім якось переродився. Шукаю в тобі якоїсь рисочки, спільної з тим Ванею, що був у дитинстві, і, пробач, не знаходжу. Ну, буду йти. Зустрінемось завтра. Згода? Будь здоров! Ось тобі моя рука. Та ти що ж це за всю нашу розмову навіть по імені мене не назвав?

«А як же тебе, чоловіче, назвати?» — безнадійно шугало в голові. І тут я глянув на праву руку незнайомця і поміж рудим волоссям прочитав скособочений витатуйований напис: «Андрій Шишка». Я зрадів. Я блискавично пригадав хлопця з нашої вулиці. Хлопця з буйною русявою чуприною, з підтягнутим до хребта животом, з міцними і косими, як у пилці, зубами.

— Будь здоров, Андрюшо! — випалив я голосно.

— Так, значить, зберігся я добре? — виходячи, ще раз перепитав Шишка.

— Зберігся, Андрюшо, зберігся, — заспокоїв я товариша. — Бачиш же, і через тридцять років назвав тебе без запинки.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Телеграфне агентство Герця

СЕРІЙНЕ ВИРОБНИЦТВО ЩІЛИН

ЧЕРНІВЦІ. (Наш кор.). Недавно відбулось відкриття нового приміщення фельдшерсько-акушерського пункту в колгоспі «Дружба народів», Глибоцького району. Новий медичний заклад широко відкрито не лише для хворих, але і для дощу та вітру, які вдираються сюди крізь широченні щілини у дверях і вікнах.

Серійне виробництво таких шпаркуватих вікон і дверей налагоджено на Герцаївському комбінаті, де за директора править Ілля Григорович Чубля, а за начальника столярного цеху — Пантелій Костянтинович Ротар.

І ТРАВА НЕ РОСТЕ

БЕРДИЧІВ. (Телеграфом). Директор місцевого шкірзаводу т. Авраменко поставив собі за мету штучно створити нове Мертве море. Разом з начальником очисної мережі заводу т. Батиревим за об'єкт наукового експерименту вони обрали колгоспний став у селі Скраглівка. Дзеркало площею 160 гектарів дало змогу експериментувати у широких масштабах. День у день завод спускав у став отруйні води. Наслідки разючі. Нині у новоутвореному Мертвому морі нема нічого живого. Навіть трава не росте.

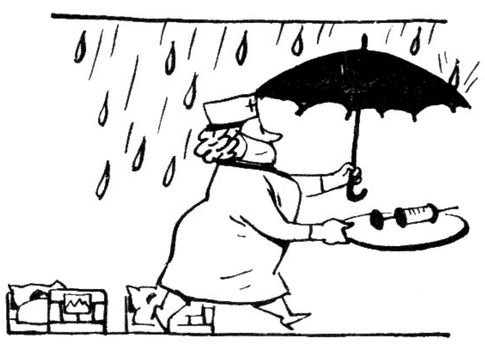

ТЕПЛЕ СЛОВО

ОЧАКІВ (Миколаївська область). Як повідомляють мешканці аварійного будинку, що стоїть на дільниці № 3 радгоспу «Краснопільський», тут не без успіху застосовується на практиці відоме народне прислів'я: «Казав пан, кожух дам...» Ще в серпні минулого року керівники відділення радгоспу пообіцяли переселити в нові квартири сім'ї з будинку, що потребує капітального ремонту. А на ділі все залишилося по-старому: аварійний будинок і «тепле слово» обіцяльників.

НОВА ВЕНЕЦІЯ

ЖИТОМИРСЬКА ОБЛАСТЬ. (ТАП). Селище Гришківці що біля Бердичева, готується стати новою Венецією. Гондолами по вулицях тут ще не плавають, але будинки після дощу в калюжах уже потопають. Сотворив це диво начальник 633 шляхової експлуатаційної дільниці т. Коваль. Ремонтуючи дорогу, він забув про водостічні канави.

А може, й не забув. Може, він навмисне це зробив, щоб перетворити вулиці Гришківців на венеціанські канали.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

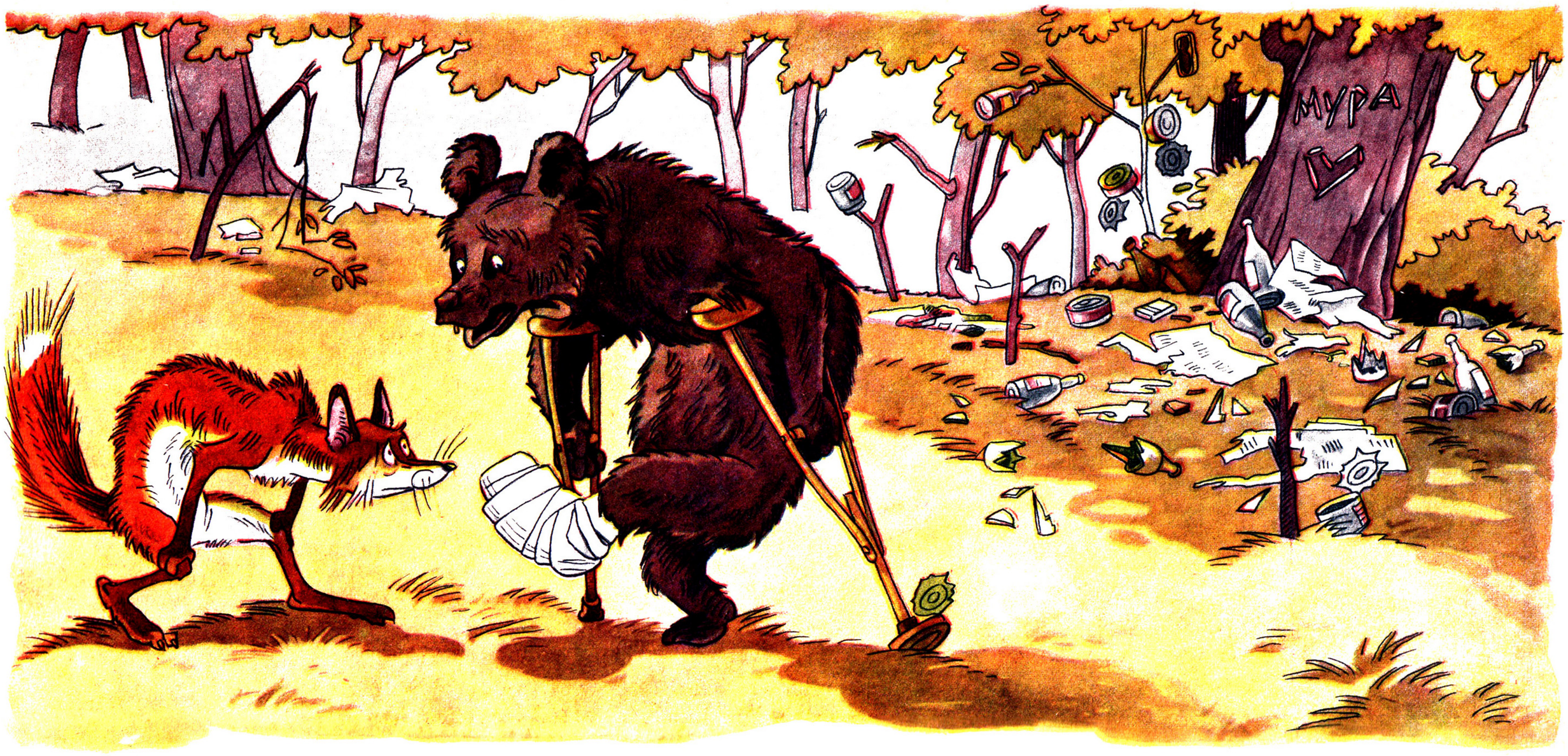

— Де це тебе так?
— Лихий наврочив. На місце культвилазки наскочив.

Володимир ІВАНОВИЧ

В ЧОТИРИ РЯДОЧКИ

1.

Він про рентабельність
Говорить без упину...
А трактори?
В одну працюють зміну.

2.

Не вистача
В артілі трактористів...
Зате працюють курси
Танцюристів!

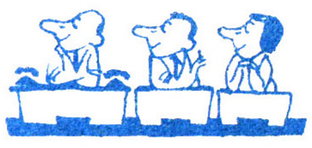

3.

У нас в конторі
Родичів нема;
Є тільки брат і сват,
І ще — кума.

4.

На фермі
Колотилося до ранку,
Бо хтось украв
У сторожа берданку.

5.

Стоять в зажурі
Три верби-незграби:
Нема ставка,
Лишились тільки жаби.

6.

Довірили посаду чоловіку.
А він?
Ні бе, ні ме,
Ні кукуріку.

ВУЗЛИК НА ХУСТИНІ

Зайшов хлопчик на пошту та й стоїть біля бар'єра, тримаючи у руці хустину з зав'язаним вузликом.

— Що тобі, хлопчику? — запитав його працівник пошти.

— Мене мама послала, щоб я укинув листа в поштову скриньку, а щоб я не забув, вона мені зав'язала на хустині вузлик.

— Ну, і ти не забув? — питає працівник пошти.

— Та ні, я не забув, а мама забула дати мені листа.

Повідомив М. М. КАПЛЕНКО
з с. Недригайлова, Сумської області.

НА ЯРМАРКУ

Трапилось це ще до революції. Один селянин пригнав до Одеси продавати волів. Поки він на ярмарку гав ловив, його волів злодії вкрали. Селянин зайшов до корчми і з горя перехилив чарчину.

До корчми зайшло ще два мужики. Їм офіціант подав якусь юшку. Один з них покуштував її і каже: — Це така юшка, що в ній всю Одесу видно.

— А моїх волів там не видно? — кинувся до них перший селянин.

ГРІЗНИЙ

Один чоловік був дуже маленький на зріст, а оженився на здоровенній тітці. Вона його била, як малу дитину... Якось раз він добре чимось допік жінці, і давай вона його лупцювати. Вирвався чоловік з жінчиних рук, мерщій під ліжко шмигонув і вигукує звідти:

— Ти ж знала, що я такий грізний, то чого йшла заміж за мене!

Повідомив Є. П. БАНІТ
з с. Гладковичів, Овруцького району, Житомирської області.

КРИВО МАХАЄ, РІВНО Б'Є

Приїхали якось три пани у село. Ідуть вулицею, вихваляються. От один і каже:

— Я можу подужати п'ятьох мужиків.

— А я, — каже другий, — десятьох.

— А я, — каже третій, — п'ятнадцятьох.

Цю розмову почув селянин, який саме молотив на току, та й вийшов з ціпом їм назустріч. Перші два відразу втекли, а третій вирішив попробувати свою силу. Селянин його так ціпом огрів, що пан тільки п'ятами закивав і побіг за тими двома панами.

— Ну, як, подужав? — питають вони.

— Та подужав би, — каже панок, — якби в нього не було в руках щось таке, що криво махає, а рівно б'є.

Повідомив Л. ЛІСОВИЙ
з с. Стави, Київської області.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

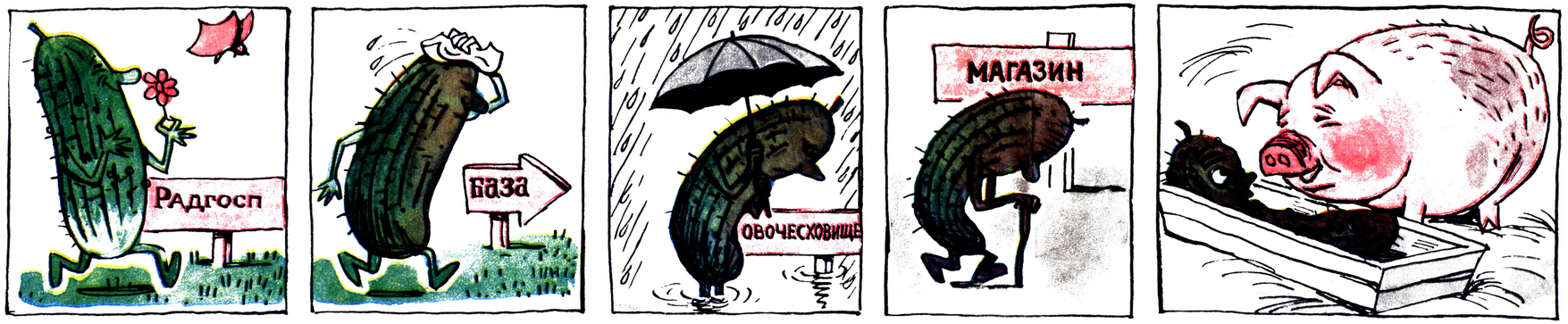

ДІЙШОВ ДО СПОЖИВАЧА

У СУСІДА ХАТА БІЛА

ЯКЩО вірити святому письму, то у нашого предка Адама такої вади, як заздрість, не було. Заздрість з'явилась пізніше, коли у нащадків Адама завелися сусіди. От тоді й почалося: «У сусіда хата біла, у сусіда жінка мила, а у мене...» І так далі. І тому подібне.

Щось подібне почули ми недавно з уст одного харків'янина. Сусідову хату він, правда, не згадував. Його дружину — теж. Предметом його заздрощів була сусідова... ванна.

— Оце так річ! — захоплено вигукнув він.— Любо подивитися! Нам би таку.

Ванна ця була не звичайна. Купаються в ній не люди, а металеві вироби. Одним словом, йшлося про гальванічну ванну.

Щоб кислота, якою заливають ванну, не прогризла її стінок, її покривають вініпластом. Допомагає. Але — не на багато більше, ніж пасок тому, що замерзає. Вініпласт часто вибуває з ладу. Його доводиться міняти.

— Кислота...— розводять руками виробничники.— Нічого не вдієш!

А вдіяти, виявляється, можна. І це наочно довели на Харківському велосипедному заводі. За пропозицією технолога Валентини Андріївни Корнілової тут почали покривати гальванічні ванни не вініпластом, а пластикатом. Цей синтетичний матеріал під впливом кислоти не тільки не руйнується, а, навпаки, з кожним днем стає міцнішим і надійнішим.

Застосувавши його, на велозаводі вже й думати перестали про заміну покриття гальванічних ванн. Менше тепер тут клопоту, менше витрат, а головне — легше й продуктивніше працюється.

Пластикат багатьом прийшовся до смаку. Він, зокрема, дістав палке схвалення з боку таких високоавторитетних фахівців, як директор Харківського електротехнічного заводу т. Сафонов, директорів заводів «Електротяжмаш» та «Електромашина» тт. Пахомова й Костроміна.

— Ідеальне покриття!! — в один голос заявляють вони.

— Так чому ж цього ідеального покриття немає на ваннах ваших підприємств?

Отут і починається... Виявляється, що запровадження нового — штука не така вже й проста, як може здатися. Треба все добре обміркувати, поговорити з людьми, треба, нарешті, створити належні умови... Одним словом, до цього ідеального покриття у директорів усіх трьох підприємств руки ще не дійшли.

Сусідову білу хату хвалять. А самі живуть у «небіленій», хоч і бачать, як сусід це робить.

Або візьмімо ковальський цех Харківського заводу «Світло шахтаря». Даруючи іншим світло, технічні керівники цього підприємства самі інколи блукають у пітьмі. Найбільш це помітно в ковальському цеху на подачі сталевих заготовок від печі до преса.

Піч — як піч. І прес — як прес. Анітрохи не гірші, ніж на інших підприємствах міста. Але на інших підприємствах заготовки від печі до преса подаються транспортерами, а на «Світлі шахтаря» — общеньками. Ручними, звичайно.

Сталевій чушці, можливо, дуже приємно, що її носять на руках, а от людям од цього приємності мало. І вони, природно, не без заздрощів поглядають на свого сусіда — ХТЗ. Там давно вже діє «білинківська піч», названа так ім'ям її творця — начальника ковальського цеху Якова Тимофійовича Білинка.

Ця піч сама проштовхує важку деталь до преса. І ще. Працюючи коло «білинківської» печі, робітник значно менше стомлюється, бо від жару його захищає водяна завіса.

Безперечну цінність і виняткову ефективність цієї технічної новинки керівники заводу «Світло шахтаря» визнали ще три роки тому. Тоді ж вони прийняли рішення — негайно змонтувати «білинківську піч» у своєму ковальському цеху.

— Якщо танцювати, то саме від такої печі,— жартує директор заводу т. Карпов. Однак у робітників ковальського цеху його гумор чомусь не викликає веселого пожвавлення. Може — того, що вони, більш ніж хто, знають, чого варті його слова. Адже ж «білинківська піч», про яку три роки говорять керівники заводу, ще й тепер існує тільки в перспективі. А кують тут, як і раніше, заготовки, подані під прес ручними общеньками.

Кують, та ще й мелють про технічний прогрес...

Прогрес — слово з дуже багатьма відтінками. Прогресивним явищем у техніці може бути і така, здавалося б, дрібниця, як процес використання відходів виробництва.

На Харківському електромеханічному заводі щомісяця збирається до 200 кілограмів відходів слюди. На електротехнічному заводі, на заводах «Електромашина» та «Електроверстат» цього добра збирається ще більше. І все воно кінець кінцем потрапляє в одне місце — на смітник.

Прикро, звичайно, але факт.

А от Василя Юхимовича Бабаєва — обмотчика Харківського заводу «Термоелектроремонт» цей прикрий факт наштовхнув на творчий експеримент. Він довго шукав і, нарешті, таки знайшов спосіб переробки слюдяної крихти на високоякісний термоізоляційний матеріал. Тепер на заводі, де працює раціоналізатор, ані грама цінної сировини не пропадає.

Це — на заводі «Термоелектроремонт».

А на інших підприємствах міста, на тому ж «Електроверстаті», на «Електромашині», на електротехнічному й електромеханічному заводах слюда ще й нині летить прямо на смітник. У скільки це влітає державі, підраховано бухгалтерами: півтора мільйона карбованців щорічно.

Невже це не турбує керівників згаданих підприємств? Невже їм не хочеться, щоб і в очолюваним ними господарстві був такий же лад, як і в сусіда?

Хочеться. А от піти до сусіда і запозичити у нього досвід вони не можуть. Заважає камінь, що лежить на дорозі. Лежачий камінь, який прославився тим, що під нього і вода не тече...

А може, той камінь не лежачий, а просто — ледачий?

Варто поцікавитись.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Харків.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Нам написали листа — з колгоспу «Червоний партизан», Глухівського району.

Лист був короткий: «Якщо хочеш, Перче, мати уяву про діяльність Червоного міжколгоспбуду, додай до неї коротеньку приставку «без» і матимеш чітку фотографію тієї «діяльності». Колгоспні ремонтні майстерні, які треба було давним давно здати в експлуатацію, міжколгоспбуд будує, будує та навряд чи коли-небудь збудує...»

Цього листа перевірила рада Сумського обласміжколгоспбуду. За незадовільне керівництво, за зрив строків здачі об'єктів в експлуатацію та за низьку якість будівельних робіт начальника цього міжколгоспбуду Богданова з роботи знято. А на головного інженера В. Д. Лисенка накладено суворе адміністративне стягнення.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Засідання правління Клубу губителів природи цього разу було екстреним і позачерговим.

Як-не-як, до клубу приймали не якого-небудь зачуханого браконьєра, а людину, що сама покликана охороняти природу.

Петро Меркурійович Пусько, державний мисливський інспектор з м. Івано-Франківська, зарекомендував себе людиною сміливою і рішучою.

Він не боїться сам-на-сам зустрітися з дикою козою, оленем чи тетеруком. І завжди в таких випадках Петро Меркурійович залишається переможцем, множачи свої не стільки мисливські, скільки браконьєрські трофеї.

На фоні кандидатури П. М. Пуська кандидатури Дмитра Микитовича Цілуйка та Миколи Михайловича Мартинюка, рядових браконьєрів із села Журавлихи, Таращанського району на Київщині, мали вигляд досить-таки блідуватий.

Д. М. Цілуйко і М. М. Мартинюк не могли похвалитися таким розмахом, як П. М. Пусько, тому до Клубу губителів природи їх прийнято умовно з іспитовим строком.

До Клубу губителів природи (секція «недругів зеленого друга») у повному складі було прийнято також адміністрацію Києво-Святошинської автобази.

Ця автобаза прихопила добрячу ділянку лісу біля станції Біличі, самочинно повирубувала дерева і заходилася будувати складські приміщення, навіть нехтуючи протипожежною безпекою.

Тісно, бачте, автобазі.

perec-ua.
perec-ua.

ЙОГО ТУРБОТИ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Якщо й далі так піде, то з чого ж я самогон гнатиму?

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

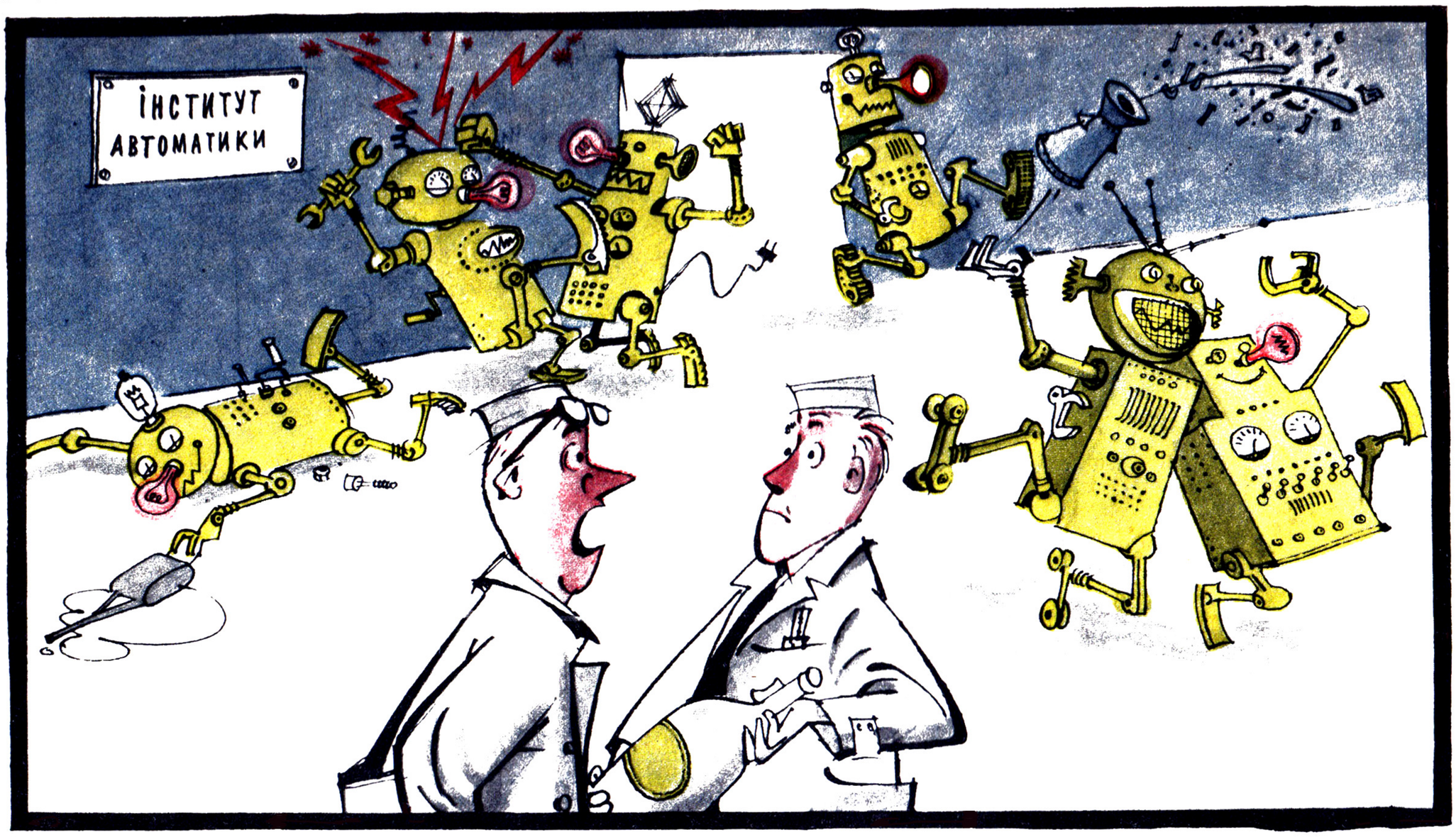

— Я ж вас попереджав, щоб роботів спиртом не промивали!..

НЕДЕФІЦИТНЕ ЛИХО

Я ЛЕТІВ додому, мов на крилах. У кишені в мене лежав скарб...

Нараз дорогу мені заступив кремезний чолов'яга.

— Соску або життя? — просичав він, наставляючи на мене шпалер.

«Звідки він знає?» — жахнувся я, але удав, що обурився:

— Це не по правилах! Треба казати «гаманець або життя». Ось, будь ласка, мій гаманець. А в ньому зарплата...

— Знайшов дурня! — іронічно кинув кремезний чолов'яга.— Гаманець і в мене є. І в ньому теж зарплата... Давай соску!

— Ніякої соски у мене нема! — героїчно збрехав я.— У немовлят вимагайте! А в мене самі дрібниці — гаманець, срібний портсигар і золотий годинник...

— Буду кричати! — почав пошепки лякати нічний тать.

Я затремтів. Якщо молоді матері почують, що в мене є соска, від мене тільки шмаття лишиться. Ніяка міліція не врятує.

Та напасникові, видно, набридло бавитися. Він скрутив мене, і дорогоцінна соска перекочувала з моєї до його кишені.

— На! — він тицьнув мені в руку зіжмакану троячку.— Завтра вип'єш! — і зник у темряві.

Наступного дня я пішов лаятися до Головного аптечного управління республіки.

«Що ж це таке коїться? — повторював по дорозі свою викривальну промову.— До чого ви дожилися? У жодній аптеці нема в продажу сосок! Уже злодії за ними полюють, ніби соска — найдорожчий у світі скарб!».

Та коли переступив поріг кабінету начальника управління Івана Максимовича Губського, аж закляк на місці. Викривальна промова вилетіла з голови. Бо я впізнав його.

— Де моя соска? — пішов я в наступ.

— Уже нема,— героїчно ухилився Іван Максимович, бо мав намір експонувати ту соску на республіканській нараді по обміну досвідом.

— Буду кричати! — пошепки сказав я.

Іван Максимович пополотнів. А тоді, як і годиться приреченому, попросив останнього слова.

— Нема сосок! Ні молочних, ані пустушок,— почав Іван Максимович.— Нема, хоч плач! Немовлята і справді плачуть, але й це не допомагає...

— А чому нема?

— Тому, що промисловість про це не дбає. Скажімо, республіці потрібно мінімум 25 мільйонів сосок на рік, а ми одержуємо максимум 10 мільйонів. До того ж, проблема соски щільно пов'язана з проблемою кришки до банки. А кришку до банки дістати не легше, ніж соску. Зараз починається сезон домашнього консервування, і ви побачите — не буде сосок, не буде і кришок. Ось чому нам до зарізу потрібна ваша соска, як наочне приладдя для молодих фахівців.

— А хіба соски-пустушки теж ідуть на консервування?

— Ні, соски-пустушки на консервування не йдуть, так само, як не йдуть на консервування й зубочистки. Але що ми маємо в цій галузі? По суті, нічого не маємо. Бо ми, наприклад, потребуємо мінімум 4 мільйони зубочисток на рік, а одержуємо максимум 300 тисяч. А більше ніяк одержати не можемо, бо наші постачальники — Київська та Чернівецька пухо-перові фабрики — мають обмежені виробничі площі.

— А хіба не ваш прямий обов'язок підняти це питання на належну височінь, поставити руба і загострити на ньому увагу компетентних організацій?

— Піднімаємо, ставимо і загострюємо. Щороку це робимо. Підняли це питання аж до висот Держплану УРСР, але сосок не вистачало раніше, не вистачає зараз і ще довго не вистачатиме.

— Чому?

— А про це ви спитайте у Держплані.

Заінтригований, я пішов до начальника відділу охорони здоров'я та медичних підприємств Держплану Петра Тимофійовича Матвєєва. Тут мене чекала радість. Виявляється, справа зрушила з мертвої точки. Виявляється, у відділі охорони здоров'я та медичних підприємств дійшли до висновку, що вже «назріла необхідність у створенні додаткових потужностей». Щоб, значить, соски були. Щоб, значить, діти знали про соски не тільки з чарівних бабусиних казок. Щоб, значить, соска для дітей не була таким небаченим дефіцитом, як килим-самоліт, жива вода або скатерка-самобранка.

Петро Тимофійович вірить, що наприкінці п'ятирічки це питання, може, буде успішно розв'язане. Бо у Ніжині будуватимуть гумовий завод, який, можливо, навіть соски випускатиме. А раніше це животрепетне питання ніяк не розв'язати, бо у Ніжині ще гумового заводу нема, так само, як досі нема на той завод планового завдання, проекту і т. д., і т. п.

А що ж все-таки робити? Як все-таки ощасливити сосками матерів та їхніх дітей? Як зарадити цьому зовсім недефіцитному лиху?

Працівники аптек радять трохи реорганізувати торгівлю сосками. Продавати їх у пологових будинках, у дитячих кухнях, у жіночих та дитячих консультаціях. Тоді вони підуть безпосередньо до споживача — до малюка, а не на консервні банки. А то заходить в аптеку домашня господарочка, бере півсотні сосок, ніби вона п'ять разів мати-героїня. Або дядя приходить набивати кишені сосками, ніби він не такий собі пересічний громадянин, а власник персонального дому грудних немовлят. Обмежень же на торгівлю сосками в нас нема! Побачив соски, бери сотнями — твої діти не плачуть, повиростали вже...

От якби торгівлю сосками і справді реорганізувати, то можна було б ще якось дочекатися пуску Ніжинського гумового заводу...

* * *

А тепер я мушу вибачитися. Перед Іваном Максимовичем Губським. Соски він у мене не відніма і троячки на горілку не давав. Знаєте, це я дозволив собі просто помріяти: а що було б, якби сталося чудо і я справді роздобув соску?

Ю. ЯЧЕЙКІН.

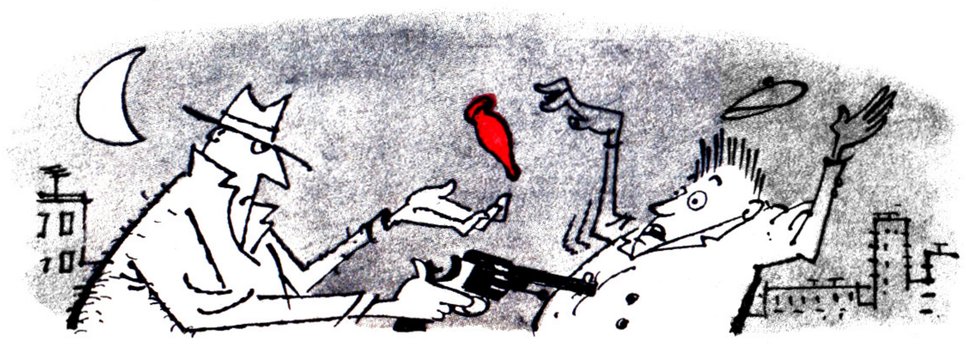

ДОВІДКА ДЛЯ МАЙБУТНІХ АРХЕОЛОГІВ

Людська думка все-таки консервативна. Почує людина де-небудь про недобуд чи довгобуд, і відразу чомусь її думка починає сягати до Хеопсової піраміди чи до шумерських і вавілонських храмів, котрі, як відомо, будувалися і перебудовувались віками. І чому це так? Дядя нам той Хеопс чи що? Або в шумерському храмі хто-небудь квартиру збирався одержати?

Практично — чхать нам і на Хеопса, і на стародавніх шумерів разом з вавілонянами, а теоретично ми чомусь завжди про них згадуємо, коли до будівництва діло доходить.

Тепер уявімо собі на хвилинку, що через тисячу років у місті Ужгороді працює група археологів. Архітектори прорізали нову вулицю і дозволили археологам трохи покопирсатись у землі.

Археологи копирсались, копирсались і докопирсались до якоїсь чудернацької споруди з трубою. Спалахнули наукові суперечки:

— Споруда будувалася довго!

— Споруда будувалася різними школами будівельників!

— Смаки тодішніх мешканців Ужгорода мінялися часто, про це свідчать сліди перебудови!

— Споруда мусила коштувати не дешево!

Що сказати на це археологам майбутнього? Вони і помилялися, і мали рацію. Споруда справді будувалася довго. Але експлуатувалася лише десять місяців. Потім почалися нескінченні ремонти. Будували, перебудовували споруду не різні школи будівельників, а одне й те саме Ужгородське БУ-2. Художні смаки тодішніх (тобто теперішніх) мешканців Ужгорода були сталими — їм противно було дивитися на оце одоробло з трубою, яке чомусь носить назву Банно-прального комбінату.

Споруда-одоробло справді коштує не дешево. Тільки на ремонти і добудову її витрачено 42.236 карбованців у масштабах цін 1966 року.

Хотілося ще написати кілька слів для майбутніх археологів і про пам'ятку архітектури, що її спорудили у місті Поліському будівельники механізованої колони № 1 тресту Київсільбуду.

Офіціально ця пам'ятка називається шістнадцятиквартирним будинком. Але мешканці Поліська відраяли. Кажуть:

— Будувався цей дім на неущільненому грунті, і він так швидко осідає в землю, що його не те що археологи через тисячу років не знайдуть, його через рік не знайдуть ні керуючий трестом Київсільбуд Іван Кузьмич Моргуненко, ні начальник мехколони № 1 Григорій Григорович Ляхевич.

Отож ми про цей будинок анічичирк!

Б. МИКОЛЕНКО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Хто дозволив сторожеві взяти зі складу диван?
— Це я, щоб не заснув...

ПАРОДІЯ

ГОПАК НА ЖИВОТОВІ

Танцюють всі —
убивці та поети,
Танцюють всі —
царі і жебраки,
Хто під гармошку,
хто під кастаньєти.
Танцюють всі —
убивці та поети —
фокстроти,
танго,
польки,
гопаки.
Танцюють всі —
асенізатори,
міністри
і кати...
Танцюють всі —
євpей,
француз,
румун
та мексиканець...
Танцюють всі —
в Мадріді та Отаві
На голові,
на животові,
на руках.

Олесь ДОРІЧЕНКО, «Вічний танець»
(журнал «Дніпро» № 1).

Танцюють всі
фокстроти, танго, польки.
Царі,
старці
і
водії таксі
Танцюють доти,
доки візьмуть кольки,
Танцюють всі
фокстроти, танго, польки,
Гопак і бариню
танцюють всі.
Танцюють всі —
хто голий,
хто в лівреї

Асенізатор
і
ідеаліст,
Танцюють всі —
французи і євреї,
Танцюють всі —
хто голий,
хто в лівреї,
Танцюють всі —
хто бариню, хто твіст.
Танцюють всі —
убивці і поети,
Була ще й ситуація
така,
Що під гармошку
і під кастаньєти,
В нас
танцюристі
деякі поети
На животові
ріжуть
гопака.

Юрій КРУГЛЯК.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Пропустіть, цей товариш зі мною!..

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

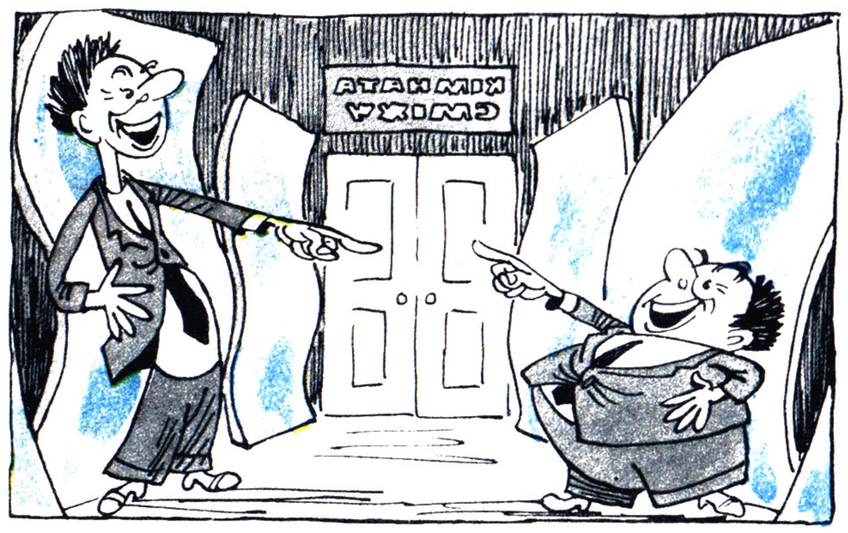

Без слів.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

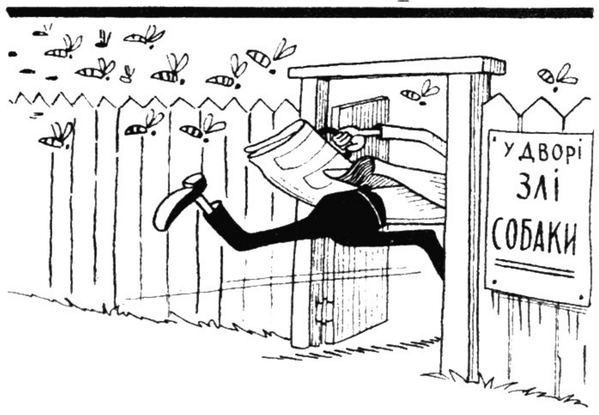

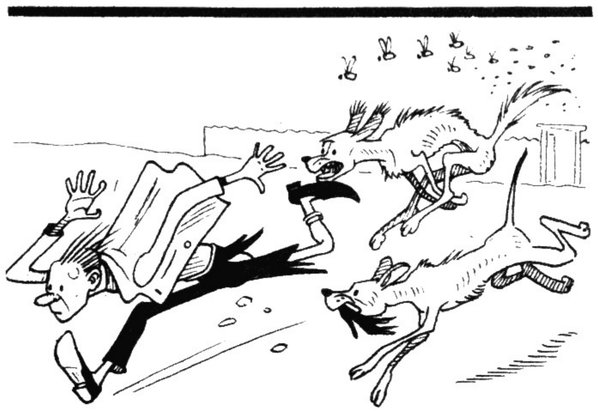

З вогню та в полум'я.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Товаришу суддя, він симулює, я його по нозі вдарив, а він за голову держиться.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

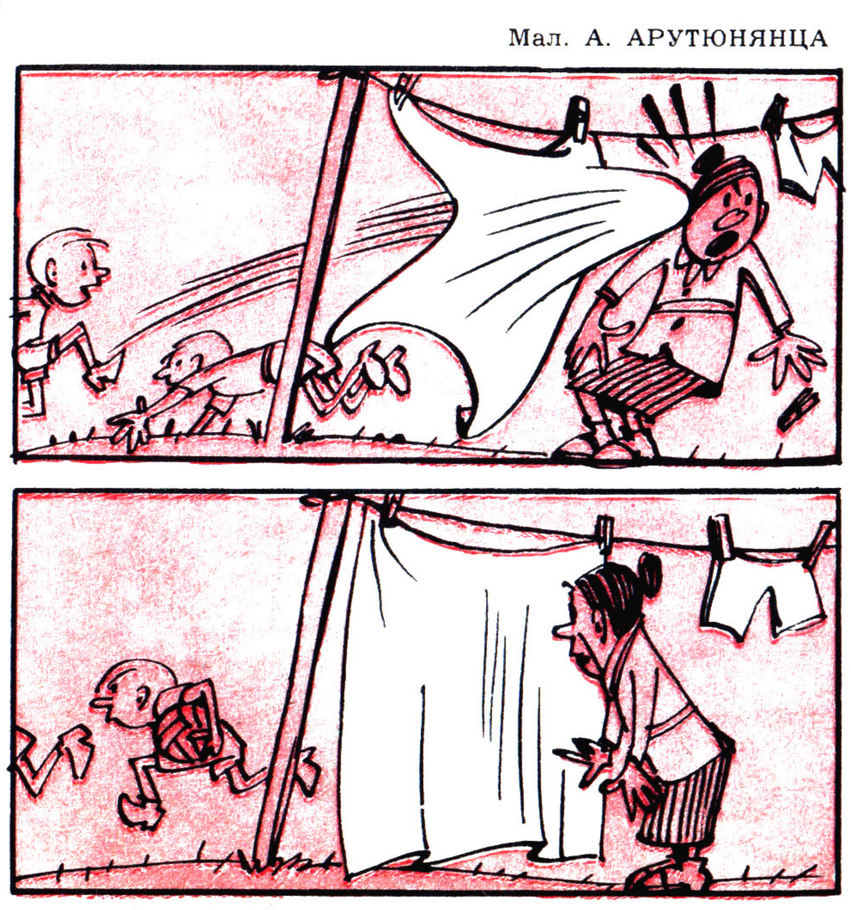

Без слів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ти толком скажеш, де горить?..

«ХОЗДАВЛЯЕМ ПРАЕДИКОМ»

Костянтинівський відділ зв'язку, Миколаївської області, випустив у світ телеграму такого змісту:

«Николаева 17/12 23 29 0852 -Село КОНСАНТИНОВКА НИКОЛАЕАСКОЙ обл Братского р-на БЕАЕ Александру ПЕРОВИЧУ-Саша ХОЗДАВЛЯЕМ ПРАЕДИКОМ 1-е МАУ желаем ИСПОЛНЕНИУ ВОИХ желаний целуем — ВИУ Наташа».

Детальне ознайомлення показало, що більшість слів телеграми (підкреслених нами) телеграфістами зашифровано. Скільки не розшукували загадкового «беае», щоб «хоздавить» його, але безуспішно. В «Консантиновке» Олександра «Перовича» не виявлено.

Нам тільки залишається «хоздавить» працівників зв'язку, які при «исполнениу воих» обов'язків випускають такі безглузді телеграми.

НЕ МУЗИЧНА ІСТОРІЯ

У місті Знам'янці на Кіровоградщині є вулиця ім. Чайковського. Славетний композитор, як відомо, написав чимало геніальних творів і серед них широковідоме «Лебедине озеро».

З лебедями у Знам'янці — тугувато. Але гуси і качки — є. От і плавають вони, хлюпаються собі. Та не в озері, а тут же таки, на вулиці, названій іменем творця славнозвісного «Озера» (лебединого, звичайно).

Так що усе в порядку. Але хотілося б нам для працівників Знам'янського міськвиконкому ще довідочку дати.

Петро Ілліч Чайковський, хоч і написав «Лебедине озеро», але ніякого відношення до птахівництва не має. Він, як відомо, був композитором. Так що всяка водоплавна птиця на вулиці його імені — не обов'язкова. Можна ту вулицю і сухопутною зробити. Та й пора-таки, бо ж п'ять літ уже тягнеться та історія. П'ять літ уже, як тут каналізацію прокладали, вулицю розрили, зробили такою, що як дощ — то ні пройти, ні проїхати.

Д. МИТЮК.

РУКАВИЦІ ДЛЯ ЗБИРАННЯ ПАВУТИНИ

Їх у великій кількості випускає Вільшанська швейна фабрика (Харківська область). Основною сировиною для рукавиць правлять обрізки сатину, байки, ситцю, вельвету. Теоретично рукавиці призначені для мулярів, бетонників, будівельників. Практично ж вони такі благенькі, що ними можна хіба збирати павутину або перебирати пір'я.

Кажуть, що такі рукавиці одягають і працівники ВТК фабрики, коли штампують випуск браку в широкий світ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У фейлетоні «Здоровенькі були!», опублікованому в № 3 журналу, зокрема, писалося, що клуб у селі Зашків, Нестеровського району, містився в аварійному приміщенні.

Як повідомили редакцію з Львівського обласного управління культури, Зашківський клуб тепер переведено у приміщення колишньої школи, яка перейшла в нове приміщення.

Зараз виконком Нестеровської райради вживає заходів до реконструкції нового клубного приміщення.

★ У тому ж номері «Перця» було вміщено листа І. Шинкаренка з Черкаської області. Він надіслав до київського заводу «Точелектроприлад» на гарантійний ремонт електричну машинку для стрижки, а натомість одержав з заводу електробритву.

Заступник директора заводу «Точелектроприлад» т. Барановський повідомив редакцію, що листа потерпілого обговорено в колективі працівників складу запчастин. Винного в припущенні такої помилки суворо попереджено.

ДРАСТЄ, ДОРОГІ ГОСТІ!

Побачити у нас при в'їзді в якесь місто чи селище напис: «Гостинно запрошуємо» — не дивина. Приємно, взагалі, що тобі не на двері показують, а навпаки, — ласкаво запрошують; але це — не дивує уже, не вражає: звиклося.

У місті Білгород-Дністровському збагнули, видно, що просто собі запрошувати гостей, то уже — типове «не те».

Треба, щоб гості ще й хазяйську турботу про себе відчували.

Тому всіх, що прибувають сюди по дорозі з Одеси, Білгород-Дністровський по-батьківському зустрічає при в'їзді такою об'явою:

Далі точно вказуються адреси, де ви можете собі по мірці гробик чи похоронний віночок заготовити.

Так що сервіс — на висоті!

От якби ще тільки при в'їзді в Білгород-Дністровський оркестр зустрічав пасажирів маршем. Похоронним, звичайно.

Отоді уже було б — далі нікуди. Хоч і так не погано.

Друже Перче!

Дозволь дати тобі дружню пораду. Якщо в тебе десь у районі Макарова зіпсується перчанський вертоліт, боронь боже, здати його на ремонт місцевому райоб'єднанню «Сільгосптехніки». Залишишся без транспорту і ходитимеш пішки. Ходитимеш, ноги битимеш, та все даремно. Так само, як ми оце ходимо. Ще торік у жовтні здав наш колгосп два комбайни в ремонт. І що ж? Маємо від Макарівського райоб'єднання замість комбайнів обіцянки листовні й усні. То в них запасних частин нема, то, певно, нема бажання ремонтувати.

Вже ось жнива починаються, а комбайни, як той казав, і досі там.

За пораду, Перче, нам не дякуй. А краще злітай до тієї «Сільгосптехніки». Тільки не забудь завантажити свій вертоліт запасними перчинами, бо одного комплекту для макарівських обіцяльників буде замало.

ШТАБ «КОМСОМОЛЬСЬКОГО ПРОЖЕКТОРА» КОЛГОСПУ «ПРОГРЕС».

Макарівський район,
Київської області.

Ти знаєш, що люди завжди мріють перетворити пустелі в квітучі сади, струмки — в повноводні потоки, а зіпсоване повітря — в озон. А правління нашого колгоспу «Маяк» вирішило робити все навпаки: з квітучого саду зробити пустир, з місцевої річки — смердючий потічок, а з озонистого повітря — стійкий сморід. Для цього тут почали засмічувати місцеву річку всілякою гниллю, а найчастіше заливати відходами свиноферми.

Для чого це робиться? Може, для того, щоб потрапити в історію. Так правління колгоспу «Маяк» вже й так в історію вскочило. Щоправда, в неприємну.

16 ПІДПИСІВ.

с. Мд-Віньковецький,
Хмельницької області.

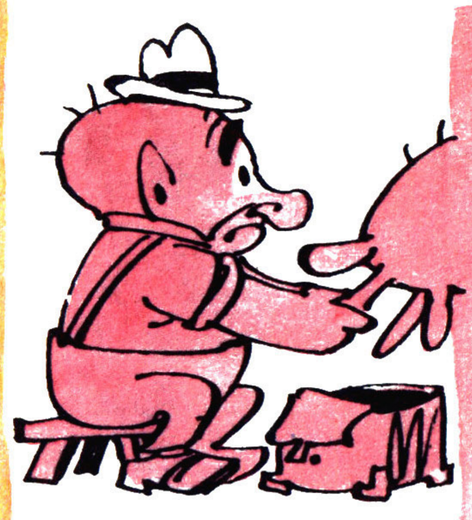

Запрошуємо тебе на «ялинку». Не новорічну, а п'ятирічну. От уже років із п'ять минуло, як наш колгосп придбав доїльну установку такої конструкції. Хороша машина, а головне — дуже полегшує працю доярок. Так, принаймні, люди кажуть. А от самі доярки цього не відчувають, бо всі ці роки «ялинка» лежить без дії,— щось у ній зіпсовано.

Машину, звичайно, можна було б відремонтувати, та, як запевняють керівники нашого колгоспу, у них до неї руки ще не дійшли.

Може, Перче, дійдуть, коли їх самих попросити подоїти корів вручну?

От тільки не знаємо, чи приймуть вони таке ласкаве запрошення.

В. ГРИЩУК.

Колгосп ім. Ілліча,
Кривоозерського району,
Миколаївської області.

Якщо в п'єсі, кажуть, фігурує рушниця, то вона має неодмінно вистрелити. По аналогії ми подумали, що, коли до житлових будинків підвели газові труби, а в квартирах поставили колонки, колись же там газ буде. Але марні наші сподівання. Ось уже другий рік коптимо ми на кухнях керогазами, примусами, кашляємо, чхаємо, а газом навіть не пахне.

Од імені 76 родин, що мешкають у нових будинках № 36 та № 38 по вул. Б. Хмельницького, маємо до тебе, Перче, клопотання. Порекомендуй, будь ласка, т. Трубилу, начальникові управління капітального будівництва Київського облвиконкому, оте золоте драматургічне правило. Тоді, може, і ми газу дочекаємось.

За дорученням мешканців М. ПАЛАГУТА.

м. Переяслав-Хмельницький
Київської області.

СУБОТА — НЕ РОБОТА

Цього правила дотримується директор Партизанської міжрайонної оптової бази Борис Наумович Ройтман (Херсонська область). Скажімо, у суботу на адресу міжрайбази приходить вантаж. Дзвонять зі станції Борису Наумовичу:

— Будь ласка, розвантажуйте вагони.

А Борис Наумович грайливо:

— Субота — не робота. Мої хлопці вже чай п'ють...

П'ють хлопці чай також у неділю. У понеділок теж п'ють. А штрафи за простої вагонів ростуть. Тільки за січень хлопці «начаювали» на 610 крб. 20 коп. штрафу. Але це ще не рекорд. Буває, що за «чай» міжрайбаза сплачує і 800 карбованців.

— Товаришу Ройтман, ви що — навмисне це робите? Навмисне кидаєте на вітер державні гроші?

Товариш Ройтман обурюється:

— Що це ви мені говорите? Хіба я державні гроші собі беру? Я їх у державну касу плачу!

Як бачите, директор міжрайбази платить штрафи не з власної кишені, а з державної, і це настроює його на веселий лад.

Добре, якби на міжрайбазу завітали хлопці з народного контролю. Та й ревізорам з облспоживспілки не завадило б познайомитися з Борисом Наумовичем Ройтманом. Він їм подарує розкішний букет штрафів, бо хоч на адресу міжрайбази приходить лише 20 відсотків вантажів, платить міжрайбаза 80 відсотків штрафів.

Тільки хай не приходять у суботу. Субота — не робота: у суботу на міжрайбазі чай п'ють.

Я. ЮРАСЬ.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ.
О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції журналу «Перець», видавництва і комбінату друку «Радянська Україна». **Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.**

Тел. Г-18-2-12. Г-18-3-46, Г-18-3-79

Журнал «Перець» № 13 (576) (на украинском языке).

Підписано до друку 21. VI. 1966 р.

Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 02957. Зам. 03836. Тираж 760.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Індекс 74393

«Удовицю я любив, подарунки їй носив...»